

Arrest

nr. 264 185 van 24 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van 12 juli 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 april 2019, 13 november 2019 en 18 mei 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse schoonbroer. Deze aanvragen werden telkens geweigerd, respectievelijk op 4 oktober 2019, 4 maart 2020 en 7 september 2020.

Op 12 oktober 2020 diende verzoeker een vierde aanvraag in, in functie van dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd geweigerd op 14 oktober 2020. Bij arrest met nummer 251 544 van 24 maart 2021 vernietigde de Raad deze weigeringsbeslissing.

Op 16 augustus 2021 werd een nieuwe beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.10.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 12.10.2020 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde schoonbroer, zijnde S.G.J., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...]. Op 14.10.2020 werd reeds een bijlage 20 genomen. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep, waarna op 23.03.2021 de beslissing van 14.10.2020 werd geannuleerd. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen, dit arrest indachtig.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

- reispaspoort Marokko (FX0609529) op naam van betrokkene, afgeleverd op 12.09.2018 met visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko en één inreisstempel waaruit blijkt hij Schengen inreisde via Nederland op 21.11.2018
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 27.05.2017, 04.03.2018, 26.04.2018 en 03.07.2018.
- geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene in Marokko dd. 07.01.2014, 01.08.2014, 05.08.2014, 03.12.2014, 16.01.2015, 26.01.2015, 01.07.2015, 22.02.2016, 26.04.2016, 15.06.2016, 25.06.2016, 22.07.2016, 21.10.2016, 15.11.2016, 27.12.2017, 27.05.2018, 01.06.2018, 03.07.2018 en 18.08.2018

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de twee vorige aanvragen gezinshereniging dd. 17.04.2019, 13.11.2019 en/of 18.05.2020 en al besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 04.10.2019 en 04.03.2020 en/of 07.09.2020. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissingen. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- Bijkomende stortingen van de referentiepersoon en van de zus van betrokkene aan betrokkene in België in 2020 en 2021. Deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en dan ook betrekking hebben op de situatie in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- 2 bijkomende geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene in Marokko dd. 27.01.2018 en 27.05.2018. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze

bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werde.m voor overige doeleinden.

- « attestation de non-imposition a la TH-TSC n°20999/2021 dd. 25.05.2021» vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie in 2021, nâ de aankomst van betrokkene in België. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Er dient allereerst opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 03.05.2012 in België verblijft Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 17.04.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine l ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert april 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr.

145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 04.03.2020 (bijlage 20) dat hem op 06.03.2020 aangetekend werd verstuurd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende vier keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° met aangehaalde schoonbroer. De eerste drie aanvragen, ingediend op 17.04.2019, 13.11.2019 en 18.05.2020, werden geweigerd op 04.10.2019, 04.03.2020 en op 07.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 12.10.2020 diende betrokkene een vierde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1,2° met dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

1.2. Op dezelfde datum werd tevens een inreisverbod afgeleverd van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

[...]

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.07.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam op 21.11.2018 de Schengenzone binnen via Nederland, in het bezit van een visum type C (geldig voor kort verblijf), afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Marokko, maar kwam van Nederland naar België, waar hij vier keer vlak na elkaar in Antwerpen een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Nederlandse schoonbroer, op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 17.04.2019, 13.11.2019 en 18.05.2020, werden geweigerd op 04.10.2019, 04.03.2020 en op 07.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele van deze eerste drie weigeringen in

beroep en diende op 12.10.2020 al een vierde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Hij legde hierbij nagenoeg alweer dezelfde documenten voor als bij de voorgaande aanvragen gezinshereniging. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 04.03.2020 (bijlage 20) dat hem op 06.03.2020 aangetekend werd verstuurd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen en gezonde persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en schoonbroer en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 2 en 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - onredelijkheid bij het nemen van de beslissingen

Mbt de aanvragen gezinshereniging

Verzoeker heeft voorafgaand aan de laatste aanvraag gezinshereniging op 11/12/2020 op basis van art. 47/1,2° van de Wet van 15/12/1980 nog 2 aanvragen gezinshereniging ingediend op dezelfde grond. Deze werden geweigerd.

De referentiepersoon, met wie hij de gezinshereniging vroeg betreft zijn schoonbroer, voormeld.

Art. 47, 2° stelt als voorwaarden voor deze gezinshereniging met een ander familielid:

1. Ten laste zijn van de referentiepersoon of deel uitmaken van diens gezin
2. De documenten, die als bewijs worden aangevoerd moeten uitgaan van het land van herkomst of oorsprong . Bij gebreke hieraan kan het bewijs geleverd worden met elk passend middel.

Bij deze aanvragen werden de volgende stukken meegedeeld, ivm de samenwoning en de afhankelijkheid van verzoeker van de referentiepersoon in het land van herkomst:

- reispaspoort Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd op naam van betrokkene, afgeleverd op 12/09/2018 met visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko dd 27/05/2017; 04/03/2018; 26/04/2018 en 03/07/2018
- geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene in Marokko dd 07/01/2014; 01/08/2014; 05/08/2014; 03/12/2014; 16/01/2015; 26/01/2015; 01/07/2015; 22/02/2016; 26/04/2016; 15/06/2016; 25/06/2016; 22/07/2016; 21/10/2016; 15/11/2016; 27/12/2017; 27/05/2018; 01/06/2018 ;03/07/2018 en 18/08/2018;

In het kader van de laatste aanvraag dd 12/10/2020 heeft verzoeker nog de volgende documenten meegedeeld:

- bijkomende stortingen van de referentiepersoon en van de zus van betrokkene aan betrokkene in België in 2020 en 2021.

Deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en hebben dan ook betrekking op de situatie in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 2 bijkomende geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene in Marokko dd 27/01/2018 en 27/05/2018. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

- attestation de non-imposition a la Th-TSC n° 20999/2021 dd 25/05/2021 vanwege de Marokkaanse autoriteiten .

Deze attesten werden opgesteld op basis van een verklaring op eer van de betrokkene en hebben betrekking op de situatie van 2021.

Verzoeker woont samen met de referentiepersoon.

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht leggen aan de DVZ de verplichting op om rekening te houden met alle elementen/ documenten en bewijzen die werden meegedeeld door verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 — en art 62 Vw. — verplichten de DVZ om in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende wijze. Het afdoende karakter betekent dat de motivering pertinent moet zijn, duidelijk iets met de beslissing moet te maken hebben; dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Verzoeker moet in de beslissing die hem aanbelangt, de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is om de beslissing met een annulatie beroep te bestrijden.

Inzake is de beslissing (bijlage 20) waartegen huidig beroep mbt tot de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met de referentiepersoon in het land van herkomst, gemotiveerd als volgt: " voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkenen ten laste te nemen.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in principe voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15/12/1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging "

Dit betreft louter een type motivering, die in elke zaak kan overgenomen worden.

Een ten gronde beoordeling van de specifieke documenten die verzoeker meedeelde ligt niet voor; noch een motivering waarom deze documenten niet afdoende zouden zijn.

De dienstige bewijsstukken die verzoeker meegedeelde worden eenvoudig weg niet beoordeeld; zij worden noch als complementair, noch als op zichzelf staande in de overweging meegenomen door de DVZ, ook al wordt eventueel het tegendeel beweert.

Verzoeker verwijst oa. naar de vele geldstortingen over de periode van 2014 tot en met augustus 2018. Met deze stukken werd blijkbaar geen rekening gehouden in de beoordeling; noch werd gezegd waarom zij niet zouden kunnen aanvaard worden als bewijs van de financiële situatie in het land van herkomst in het kader van de huidige aanvraag en in relatie tot de nieuw meegedeelde documenten.

Op basis van een fragmentarische beoordeling van de meegedeelde documenten kan geen goede beoordeling van de aanvraag gemaakt worden en handelt de gemachtigde van de staatssecretaris derhalve onzorgvuldig en komt hij tot een onredelijk besluit.

Verzoeker kan op basis van deze onzorgvuldige motivering, onmogelijk uitmaken of de beslissing met recht en rede genomen werd en of een zorgvuldige/juiste lezing van de aangebrachte elementen en documenten niet tot een andere beslissing zou geleid hebben.

De zorgvuldigheidsnorm legt uiteraard de verplichting op de inhoud van de meegedeelde documenten grondig te beoordelen.

Een grondige beoordeling ligt niet voor , minstens kan er niet uitgemaakt worden op basis van de typebeoordeling of de DVZ wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten.

DVZ stelt in algemene bewoordingen " dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst of origine voor zijn komst naar België , er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon "

DVZ blijft bij een algemene - niet verder uitgewerkte motivering — zodat verzoeker onmogelijk kan beoordelen waarom de door hem meegedeelde documenten onvoldoende waren / of welke documenten hij zou moeten meedelen , die wel voldoen aan de verwachtingen van DVZ.

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd, werd onzorgvuldig genomen en is bijgevolg ook onredelijk te noemen.

Dit middel is gegrond."

2.1.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.1.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De *in casu* ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : (...) 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; (...)"

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van

oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoeker betoogt dat hij verschillende stukken neerlegde ter ondersteuning van zijn aanvraag waaronder vele geldstortingen over een periode van 2014 tot en met augustus 2018. Er werd volgens verzoeker geen rekening gehouden met deze stukken. In de bestreden beslissing wordt er gemotiveerd dat deze geldstortingen reeds werden neergelegd in het kader van verzoekers voorgaande aanvragen. In de bijlage 20 van 4 oktober 2019 oordeelde verweerder dat de voormelde geldstortingen niet afkomstig zijn van de referentiepersoon en daarenboven eerder beperkt zijn. Uit de beschikbare gegevens zou niet blijken dat verzoeker aangewezen was op de voormelde stortingen om te voorzien in zijn levensonderhoud, des te meer aangezien verzoeker bij zijn visumaanvraag verklaarde dat hij economisch actief was als handelaar. Ook in de bijlagen 20 van 7 september 2020 en 4 maart 2020 wordt er gewezen op deze beoordelingen. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker geen beroep indiende tegen deze beslissingen, waardoor deze definitief zijn. Verweerder kan er dan ook dienstig naar verwijzen.

De onderhavige weigeringsbeslissing motiveert dat de voorgelegde stortingen van 27 januari 2018 en 27 mei 2018 geen afbreuk doen aan de voormelde beoordeling. Daarenboven wordt erop gewezen dat uit het geheel van beschikbare gegevens niet kan worden afgeleid dat verzoeker aangewezen was op deze gelden om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing een typebeoordeling uitmaakt en slechts in algemene bewoording stelt dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was en ten laste van de referentiepersoon. Verzoeker gaat echter niet *in concreto* in op de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing. Hij voert bovendien geen elementen aan die verweerder buiten beschouwing heeft gelaten. Louter op basis van verzoekers summier betoog maakt hij niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te stellen dat verzoeker in Marokko niet onvermogen of ten laste was van de referentiepersoon.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Mbt het bevel om het grondgebied te verlaten

Daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van art 47/1,2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient het tevens vernietigd te worden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd immers uitgevaardigd om reden dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker werd afgewezen en de AI van verzoeker als gevolg van deze beslissing moest ingetrokken worden.

Daarbij is het onredelijk om het bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en zeker om geen termijn voor vertrek toe te staan.

Er kan in casu geen enkel risico op onderduiken weerhouden worden. Verzoeker heeft inderdaad al meerdere aanvragen gezinshereniging ingediend en dit juist om reden dat hij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België.

Verzoeker heeft steeds zijn verblijfplaats meegedeeld.

Hij wenst integendeel zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen is niet verboden en kan ook niet aanzien worden als een misbruik van de bestaande procedures.

In haar opeenvolgende afwijzende beslissingen, stelde de overheid immers steeds dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor de gezinshereniging niet afdoende werden bewezen.

Verzoeker heeft als gevolg daarvan steeds gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop van zijn dossier zou goedgekeurd worden als hij de gevraagde ontbrekende documenten / bewijzen zou meedelen.

Om reden dat DVZ vaag blijft in haar richtlijnen en beoordelingen van de aanvragen , wordt aan de rechtszoekende telkens hoop gegeven en worden zij er als het ware toe aangezet om vervolgaanvragen in te dienen met bijkomende stukken , waarvan DVZ op zijn minst suggereerde dat ze ontbraken bij de vorige aanvra(a)gen.

Het komt de rechtszoekende uiteraard wel ten goede dat hij meerdere kansen krijgt om zijn rechten te waarborgen door hem de mogelijkheid te geven om zijn aanvragen bijkomend te motiveren.

Doch er is geen misbruik van recht te weerhouden in hoofde van verzoeker. Misbruik van recht moet immers inhouden dat men een recht of een bevoegdheid gebruikt voor een ander doel dan waarvoor dit is bedoeld, ofwel om een ander te schaden, waardoor de uitoefening onrechtmatig wordt.

Verzoeker diende de aanvragen in, uitsluitend om een verblijfsrecht te bekomen op basis van art. 47/1,2°. Zijn handelen is niet onrechtmatig; schade wordt niet aangetoond.

De beslissing om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van enige termijn is ondeugdelijk gemotiveerd en onredelijk.

Het middel is gegrond.”

2.2.1. Met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betoogt verzoeker dat de weigeringsbeslissing inzake zijn aanvraag om gezinshereniging onwettig is en dat hierdoor tevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op onredelijke en onterechte wijze genomen is. Verzoeker kan hierin echter niet worden gevolgd aangezien uit het voorgaande blijkt dat hij geen gegrond middel aanvoert tegen de bestreden weigeringsbeslissing.

De andere grieven die verzoeker aanvoert ten aanzien van het bevel om grondgebied te verlaten hebben betrekking op de deelbeslissing om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Dit onderdeel van de het bevel is gesteund op artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet, waarbij wordt vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestaat. Dit risico op onderduiken is gebaseerd op de daartoe bepaalde objectieve criteria in artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 1, § 2, 4° en 6°. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(...)

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

(...)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

(...).”

Verweerder motiveert dat verzoeker vier keer na elkaar gezinshereniging aanvroeg in functie van zijn Nederlandse schoonbroer, namelijk op 17 april 2019, 13 november 2019, 18 mei 2019 en 12 oktober 2020. Deze aanvragen werden geweigerd en telkens betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker de procedure van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet misbruikt.

Verzoeker betoogt dat hij slechts poogde om bijkomende bewijzen te leveren in de hoop dat zijn dossier goedgekeurd zou worden. Verzoeker betoogt dat hij enkel een verblijfsrecht wilde bekomen en dat zijn handelen niet onrechtmatig was.

De Raad dient in de eerste plaats op te merken dat uit artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet wel degelijk blijkt dat de wetgever voor ogen had dat het indienen van meerdere opeenvolgende aanvragen tijdens een korte periode een aanwijzing van misbruik kan vormen (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/00, 121). De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat het indienen van vier opeenvolgende aanvragen gedurende anderhalf jaar, telkens met tussenpozen van ongeveer zes maanden, door verweerder wordt beschouwd als een vorm van proceduremisbruik. Verweerders beoordeling beantwoordt aan het objectief criterium van artikel 1, § 2, 6°, van de vreemdelingenwet en is niet kennelijk onredelijk, minstens maakt verzoeker het tegendeel niet aannemelijk.

Bovendien dient de Raad op te merken dat de deelbeslissing om geen termijn toe te kennen tevens dienstig steun vindt in artikel 1, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gehoor heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 maart 2020 dat aan hem betekend werd op 6 maart 2020. Er wordt tevens op gewezen dat verzoeker nochtans werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Volledigheidshalve dient de Raad bovendien op te merken dat verzoeker tevens geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 4 oktober 2019 en van 7 september 2020. Met zijn betoog gaat verzoeker voorbij aan deze motivering.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"MBT het Inreisverbod — bijlage 13 sexies

Dit inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat :

- voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker geen termijn werd toegestaan. Bij bevel om het grondgebied te verlaten van zelfde datum 12/07/2021, en ter kennis gebracht met aangetekend schrijven dd 13/07/2021, werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan

Het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod steunt; dient echter vernietigd te worden om reden dat het, zoals hierboven gesteld, werd afgeleverd op basis van de beslissing (bijlage 20) van zelfde datum , die echter behept is met een gebrek in de formele motivering en bovendien ook op zich moet vernietigd worden om reden zoals hierboven vermeld.

Als gevolg hiervan dient ook het inreisverbod, als accessorium van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd.

Het inreisverbod is gemotiveerd al volgt :

" Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in"

Deze motivering is zeer vaag; zo vaag dat verzoeker niet kan beoordelen waarom hem dit misbruik zou verweten worden; laat staan waarin het misbruik van procedure zou kunnen bestaan.

Indien DVZ misbruik van procedure inroept, draagt zij hiervan ook de bewijslast en dient ze aan te tonen

- waaruit het misbruik bestaat*
- de schade die werd toegebracht*

Zonder enige verdere duiding stellen dat verzoeker " de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in", kan bezwaarlijk als afdoende motivering aanzien worden.

Hierbij is niet duidelijk wat juist bedoeld wordt met " via een andere weg ... tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in "

Verzoeker maakt enkel gebruik van de mogelijkheden die de wet hem biedt en hij handelt juist met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning ; Zijn handelen is enkel en alleen daarop gericht; ook bij de zoveelste aanvraag. Men kan dit bezwaarlijk misbruik van procedure noemen; zeker nu niet verboden wordt om herhaalde verzoeken in te dienen.

Ivm het ingeroepen "misbruik van recht" is de beslissing onzorgvuldig en onredelijk gemotiveerd

Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM. Hij woont samen met zijn schoonbroer, van wie hij afhankelijk is. De afhankelijkheidsrelatie is voldoende aangetoond op basis van de samenwoning en het gebrek aan inkomsten in hoofde van verzoeker.

Het is bovendien niet - proportioneel om voor het inreisverbod een termijn van 3 jaar op te leggen.

Verzoeker betekent geen gevaar voor de openbare orde;

Hij zal gedurende 3 jaar niet meer in staat zijn om zijn familieleden die legaal in België en / of in Spanje verblijven, te bezoeken.

De Belgische samenleving heeft geen enkel voordeel bij het opleggen van dit inreisverbod van 3 jaar.

Er is wel een grote materiële en vooral een morele schade te weerhouden in hoofde van verzoeker; o.a. de scheiding van zijn familieleden - in de ruimere zin van art 8 EVRM - ; de moeilijke situatie waarin hij, als alleenstaande zonder inkomsten - in Marokko te recht komt — art 3 EVRM.

Deze beslissing tot inreisverbod van 3 jaar is onvoldoende gemotiveerd en onredelijk.

Het middel is gegrond."

2.3.1. Waar verzoeker betoogt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onwettig is en dat hierdoor tevens het bestreden inreisverbod vernietigd dient te worden, merkt de Raad op dat uit het voorgaande blijkt dat er geen gegrond middel werd aangevoerd tegen het voorgenoemde bevel. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog.

2.3.2. De Raad merkt op dat er omstandig wordt gemotiveerd waarom *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar. Zo wordt verwezen naar het feit dat verzoeker viermaal na elkaar gezinshereniging aanvroeg op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet in functie van dezelfde persoon. Al deze aanvragen werden geweigerd, en gingen telkens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker ging enkel tegen de vierde weigeringsbeslissing in beroep. Verweerder kwalificeert dit als proceduremisbruik, waarbij verzoeker de procedure van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet louter aanwendt om via een andere weg verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Het bestreden inreisverbod wijst er ook op dat verzoeker werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat het niet duidelijk is wat verweerder bedoelt waar wordt betoogd dat verzoeker "*de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in*". Zoals reeds eerder werd besproken acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat het indienen van vier opeenvolgende aanvragen gedurende anderhalf jaar, telkens met tussenpozen van ongeveer zes maanden, dit is de wettelijke geldigheidsduur van het attest van immatriculatie, door verweerder wordt beschouwd als een vorm van proceduremisbruik. Uit verzoekers betoog blijkt duidelijk dat hij het niet eens is met deze beoordeling. Doch door het louter tegenspreken van de motivering van het bestreden inreisverbod toont verzoeker niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Waar verzoeker aanvoert dat het disproportioneel is om een inreisverbod van drie jaar op te leggen en hierbij erop wijst dat hij geen gevaar is voor de openbare orde, dient de Raad erop te wijzen dat de onderhavige inreisverbod binnen de grenzen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet blijft. Het betreft met name een "*algemeen*" inreisverbod van drie jaar. Er wordt geenszins gebruik gemaakt van de in het vierde lid voorziene mogelijkheid om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen omwille van een ernstige bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid. Verzoeker verduidelijkt niet waarom het feit dat hij geen gevaar voor de openbare orde uitmaakt verweerder belet om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

2.3.3. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM staat het niet ter betwisting dat het *in casu* gaat om een situatie van eerste toelating tot verblijf op het grondgebied, dat verzoeker zich er steeds van bewust was dat het opgebouwde privéleven en gezinsleven precair was. Artikel 8 van het EVRM houdt niet in dat verzoeker zich naar eigen inzicht op het grondgebied zou mogen vestigen, zonder aan de verblijfsreglementering te voldoen, louter omwille van het feit dat hij hier familie heeft. Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* sprake is van hinderpalen die een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in de weg staan en die tot een positieve verplichting zou leiden in hoofde van de Belgische Staat.

2.3.4. Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat om te kunnen besluiten tot een schending van deze bepaling er in ieder geval dient te worden aangetoond dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Loutere beweringen volstaan in dit opzicht niet. Verzoeker laat na om concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT